

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. november 20-án

A bűnbocsánat és a kulcsok hatalma

42

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt szerdán a bűnök bocsánatáról beszéltem, főként a keresztséggel kapcsolatban. Ma folytassuk a bűnök bocsánatának témáját, de a „kulcsok hatalmával” összefüggésben, ami annak a küldetésnek bibliai szimbóluma, amelyet Jézus bízott apostolaira.

1. Mindenekelőtt azt kell észben tartanunk, hogy a bűnök bocsánatának főszereplője a Szentlélek. Amikor a feltámadott Jézus először jelent meg apostolainak az Utolsó Vacsora Termében, rájuk lehelt és mondta: „Vegyétek a Szentlelket; akinek bűneit megbocsátjátok, bocsánatot nyernek, akikét megtartjátok, meg vannak tartva”. (*Jn 20,22–23.*) Jézus a maga feltámadott testében már az új ember, aki halálának és feltámadásának gyümölcsét, a húsvéti ajándékokat kínálja fel.

Ezek az ajándékok a béke, az öröm, a bűnök bocsánata, a küldetés. De mindenekelőtt a Szentlélek, aki mindezeknek a forrása. Jézus lehelete szavai kíséretében, melyekkel közli a Szentlelket, az élet átadását, a megbocsátással újjáteremtett életet jelzik.

De mielőtt rájuk lehelt és ajándékozta a Szentlelket, megmutatta a sebeit kezében és az oldalában: ezek a sebek mutatják üdvösségünk árát. A Szentlélek Jézus sebein „áthaladva” hozza nekünk Isten megbocsátását. E sebeket Jézus meg akarta őrizni, ebben a pillanatban is bemutatja az Atyának a sebeit, amelyekkel megváltott minket. E sebek erejével nyernek bocsánatot a bűneink: Jézus így adta életét a békénkért, örömünkért, a lelkünkbe hatoló kegyelemért, bűneink bocsánataért. Nagyon szép így tekinteni Jézusra!

2. Térjünk át a második összetevőre: Jézus átadta az apostoloknak a bűnbocsánat hatalmát. Kissé nehéz megérteni, hogyan bocsáthatja meg ember a bűnöket, de Jézus átadta ezt a hatalmat. Az Egyház a kulcsok hatalmának letéteményese, amellyel megnyithatja vagy elzárhatja a megbocsátás útját.

Isten mindenkinek a maga szuverén irgalmasságában bocsát meg, de ő maga akarta, hogy akik Jézus Krisztushoz és az Egyházhoz tartoznak, a bocsánatot a közösség szolgálói által kapják meg. Isten irgalmassága az apostoli szolgálat által ér el engem, bocsátja meg a bűneimet és ajándékoz meg az örömmel. Így Jézus azt akarja, hogy a kiengesztelődést közösségileg is, egyházi jelleggel is átéljük. És ez nagyon szép. Az Egyház szent, ugyanakkor rászorul a bűnbánatra, és végigkíséri megtérésünk útját egész életünkben. Az Egyház a kulcsok hatalmának nem ura, hanem az irgalmasság misztériumának szolgáló leánya, és örül, valahányszor ezt az isteni ajándékot felkínálhatja.

Sokan talán nem értik a megbocsátás egyházi dimenzióját, mert gyakran az egyénieskedés, a szubjektivizmus uralkodik, és ebben nekünk keresztényeknek is részünk van. Kétségtelen, Isten minden bűnbánó bűnösnek megbocsát személyesen, de a keresztény ember Krisztushoz van kötve, Krisztus pedig egy az Egyházzal. Nekünk

keresztényeknek van egy többlet ajándékunk, és van egy többlet kötelezettségünk is: alázatosan el kell fogadnunk az egyházi szolgálatot. Ezt értékelnünk kell; ajándék ez, gondoskodás, segítség és biztonság is, hogy Isten megbocsátott nekem.

Odamegyek pap testvéremhez és mondom neki: „Atyám, ezt meg ezt tettem...” ő azt válaszolja: „De én feloldozlak, Isten megbocsát neked”. Ebben a pillanatban biztos lehetek afelől, hogy Isten megbocsátott nekem! És milyen jó bizonyosnak lenni abban, hogy Isten mindig megbocsát és nem fárad bele a megbocsátásba. Lehet szégyenkezni az elkövetett bűnök megvallása miatt, de anyáink és nagyanyáink azt tanították nekünk, hogy jobb egyszer elpirulni, mint ezerszer elsárgulni. Az ember elpirul szégyenében, de bocsánatot nyernek a bűnei, és megy tovább.

3. Végül egy utolsó pont: a pap eszköz a bűnök megbocsátására. Isten megbocsátása, amelyet az Egyházban kapunk, a pap, a testvérünk közvetítésével adatik. ő is ember, aki éppúgy rászorul az irgalmasságra, mint mi, az irgalmasság eszközévé válik, amikor megajándékoz az Atya Isten határtalan szeretetével. A papok is gyónnak, a püspökök is: valamennyien bűnös emberek vagyunk. A pápa is kéthetenként gyón, mert a pápa is bűnös ember. A gyóntató érti, amit mondok, tanácsokat ad, megbocsát, mert valamennyien rászorulunk erre a megbocsátásra.

Hallani olyanokat, akik azt vallják, hogy ők közvetlenül, Istennek gyónják a bűneiket ... Ahogyan előbb mondtam, Isten mindig hall téged, de a kiengesztelődés szentségében egy testvért küld, hogy vigye el neked a megbocsátást, a megbocsátás bizonyosságát az Egyház nevében.

A szolgálat, amelyet a pap Isten nevében mint szolgálta végez a bűnök megbocsátására, nagyon kényes, és megköveteli, hogy a szíve békében legyen, hogy a pap szívében békesség legyen; hogy ne szidja a híveket, hanem legyen szelíd, jóakaró és irgalmas szívű; hogy tudjon reményt oltani a szívekbe, s mindenekelőtt legyen tudatában, hogy testvére, aki a kiengesztelődés szentségéhez járul, a megbocsátást keresi, mégpedig úgy, ahogyan oly sokan közeledtek Jézushoz, hogy meggyógyítsa őket. Az a pap, akiben nincs ez a lelkiület, jobban teszi, ha nem gyóntat, amíg meg nem javul. A híveknek megvan a joga, minden hívőnek megvan a joga, hogy a papokban Isten megbocsátásának szolgálataira találjanak.

Kedves Testvérek! Mint az Egyház tagjai, tudatában vagyunk-e ezen ajándék szépségének, amelyet maga Isten kínál nekünk? Érezzük-e ennek a gondoskodásnak, ennek az anyai törődésnek az örömét, amelyet az Egyház tanúsít irántunk? Tudjuk-e egyszerűen és következetesen értékelni? Ne feledjük, hogy Isten soha nem fárad bele a megbocsátásba, a pap szolgálatával újra átölel és megújít, segít fölkelni és folytatni utunkat. Mert a mi életünk ez: állandó felkelés elesettségünkből, és utunk folytatása.